

случая несправедливо. Повечето нхти имашъ прѣдъ себе си единъ героизмъ.

Истината е, че столичния нашъ докторъ Чириковъ никога не може да бѣде укоренъ за такива излишества, сторени въ името на науката.

* * *

Докторъ Чириковъ бѣше обѣдвалъ. Той пушеше мечтателно цигарото си въ ожидание чашката бенидиктинъ, която му носи вакарелката слугиня.

Ненадѣйно единъ пайтонъ изгърмѣ на улицата и се спрѣ прѣдъ кжщата му.

Той стана, погледна изъ прозореца. Видѣ, че единъ момъкъ бързо скочи отъ колата, втурна се въ портата и слѣдъ единъ мигъ бѣше въ стаята.

— Какво има? попита докторътъ

Той позна Шандова. малъкъ и бѣденъ чиновникъ отъ министерството на Общитѣ Сгради.

— Господинъ докторе, жена ми е много злѣ! испъшка запѣхтянъ и съ уплашено лице Шандовъ.

— Какво е на госпожата ви? попита докторътъ, съ притворното си, задължително за лѣкаря, спокойствие, и испушна една синя струя цигаревъ димъ изъ устата си.

Шандовъ му обясни, че болкитѣ сж въ коремната областъ. Жена му била добивала прѣди три мѣсеца, и отъ тогава не става отъ леглото.

Чириковъ си поглади важно прошаренитѣ гжсти бакенбарди.

— Лѣкувахте ли я?

— Лѣкувахме я. Гледахъ я докторитѣ О. и Р.

Докторъ Чириковъ се намръщи.

— И сега идете при мене?!